

Branko Milisković
Anicka Yi
Katarina Zdjelar
Helgi Þorgils Friðjónsson
Vadim Fiškin
Dineo Seshee Bopape
Cao Fei
David Maljković
Jean-Jacques Lebel
Cindy Sherman
Olya Krytor
Dominik Lang
Eva Kočátková
Dušan Otašević
Vladimir Veličković
John Divola
Ann Lislegaard
Urban Zellweger
Bjarne Melgaard
Fabrice Hyber
Errō
Tijana Kojić
Elika Hedayat
Yoko Ono
Takashi Murakami
Cui Jie
Nina Ivanović
Anselm Kiefer
Marija Čalić
Romuald Hazoumé
Marguerite Humeau
Gabríela Friðriksdóttir
Nemanja Nikolić
Marta Jovanović
Kazumi Nakamura
Aleksandra Domanović
Tom Sachs
Vuk Čuk
Agnieszka Polska
Sumakshi Singh
Helen Marten
Olafur Eliasson
Magali Reus
Ana Prvački
Ivan Grubanov
Fernanda Gomes
Radenko Milak
Pamela Rosenkranz
Claude Rutault
Athena Papadopoulos
Chiharu Shiota
Mathis Altmann
Torbjørn Rødland
Jelena Mijić
Lidija Delić
Marie-Ange Guilleminot
Darja Bajagić
Larry Bell
Maja Đorđević
Korakrit Arunanondchai
Ivana Bašić
Hemali Bhuta
Jan Cheng
Jasmina Cibic
Yu Honglei
Tobias Madison
Djordje Ozbolt
Paulo Nimer Piota
Hannah Weinberger
Xu Zhen
Alex Baczyński-Jenkins
Donna Wå Kukama

Danas

subota/nedelja 15-16. septembar 2018.

ЧУДО

К

А

КО

Ф

С

Н

И

Е

ОКТОБАРСКИ
САЛОН

БЕОГРАД
15.IX – 28.X 2018
oktobarskisalon.org

MARTA JOVANOVIĆ, performerka

Potrebna su mi peraja da zaplivam u nove vode

Perfomansom Beogradska sirena umetnice Marte Jovanović u Muzeju grada Beograda u Resavskoj, u 20.30 biće otvoreno izložba 57. Oktobarskog salona. Njen rad *It is My Body in Salona Muzeja savremene umetnosti*, u sklopu izložbe *Između nas*, privukao je i još uvek privlači veliku pažnju publike. Moglo bi se reći da Marta povezuje dva velika aktuelna događaja na našoj umetničkoj sceni, predstavljanje Joko Ono u ovogodišnjem Oktobarcu čiji je čuveni perfomans *Cut Piece* iz 1964., izvela na izložbi *Nevidljivo nasile*, ali i predstojeću retrospektivu Marine Abramović u čijem je studiju bila na rezidencijalnom programu. Nikad međutim nije bila njen riperformer. Ostavlja utisak nezavisne osobe koja samostalno gradi svoju karijeru. Ima već svoju monografiju koju je napisala Kati Batista, kustoskinja, osnivačica i direktorka katedre za savremenu umetnost na Sotebi institutu u Njujorku. U njenoj najnovoj knjizi elaborira se, takođe, Martin rad kroz prizmu novog talasa umetnine feministkinja u Njujorku.

Uoči otvaranja Oktobarskog salona Marta provjerava u Muzeju grada da li je sve spremno za perfomans, a kad vam nabroji šta sve za jednu, na prvu loptu jednostavnu operaciju, treba da se prepričate da biste izvezeni. Srećna je što učestvuje na Oktobarskom salonu na koji su je pozvali Daniel i Gunar Kvaran, a na pitanje kako je nastala Beogradska sirena ukazuje da se njen rad, generalno, dešava u dugačkim epizodama. „Kad počnem neku temu ona me ne pušta dok je ne elaboriram, ne zatvorim, iscrpm i dok je ne prevaziđem. Moj rad je neka vrsta egzorcizma jer dolazi iz jako ličnog mesta. To mi se i ne svđa budući da se nekad pretvorim u nešto gde ne postoji više granica gde je rad, a gde moj privatni život.

Beogradska sirena nastala je kao deo većeg projekta koji se zove *The Mermaid Project* (*Sirena projekat*) koji ima nekoliko etapa. Jedna je Beograd, druga je Rim, treća Sao Paolo, a četvrta bi trebalo da se završi mojim preplivavanjem Napuljskog zaliva.

Beogradska sirena nastala je kao deo većeg projekta koji se zove *The Mermaid Project* (*Sirena projekat*) koji ima nekoliko etapa. Jedna je Beograd, druga je Rim, treća Sao Paolo, a četvrta bi trebalo da se završi mojim preplivavanjem Napuljskog zaliva. O svemu tome bi trebal da se napravi film”, objašnjava sagovornica *Danasa*.

Iako u Napuljskom zalivu postoji nekoliko ruta, od četiri, do 17 kilometara, ona bi voleta da savlada najdužu. „Pripremam se svaki dan. Radim sa trenerom da bih izvela taj poduhvat”, kaže.

Prema njenim rečima des projekta koji će biti izveden u Beogradu možda je najsimboličniji zato što se dešava posle njenih radova *Ljubav* (u švicarskoj rezidenciji, gde ju je publika gadala svinjskim sircima), *Majčinstvo* (u kojem je polupala onolikoj jaja koliko je imala plodnih dana do tog trenutka) i *Lepota čvrstog povezivanja* (u kojem ju je sibari majstor okočio na plafon *Doma omladine* gde je neko vreme visila). „Mislim da sam završila sa

Marta Jovanović:
Motherhood
(perfomans,
2016) -
ljubaznošću
autorka

radovima u kojima elaboriram svoje lične боли i zato Sirena za mene znači novo rođanje. Publike će u interakciji sa mnom pokušati da me ponovo oživi. Ja ću ležati na betonskom podu u Muzeju grada u Resavskoj, a publike će me polivati vodom iz kanti koje će im biti na raspolaganju”, poručuje Marta.

Naj pitanje da li voda kojom bi trebalo da je oživi publike ima veze sa pucanjem vodenjaka pred porodaj, naša sagovornica kaže da nije mislila na to ali bi moglo i tako da se razume jer je reč o rođanju.

Anselm Kifer: *Exstases Féminines* (kolaž od drvoreza na platnu sa šelakom, ugljenom i uglenom za crtanje, 2015) - ljubaznošću umetnika i Galerije Thaddaeus Ropac (London - Paris - Salzburg), foto Sarl Dipra

Kiferove ženske ekstaze

Anselm Kifer (Donaueschingen, 1945), u svom bogatom i monumentalnom opusu koji spaja umetnost, književnost, slikarstvo i skulpturu, govori o identitetu i istoriji posleratne Nemačke. Koristi širok spektar materijala, uključujući fotografije, ugaj, katran, olovu, pesak i sušene biljke, kao i drvrez, tehniku sa dugom i slavnom istorijom u nemackoj umetnosti.

U Ženskim ekstazama (kolaž od drvoreza na platnu sa šelakom, ugljenom i uglenom za crtanje, 2015) Kifer prikazuje nagu ženu koja leži u sumi. Kombinacija ženskog akta i pejzaža tipična je za njegove erotске slike, često izrađene u akvarelu. U Ženskim ekstazama noge i ruke žene podignute su i ukrštene, što ukazuje na to da je u seksualnom položaju. Tisk ispod figure, Kifer ispisuje naslov *Tereza Avilska* referišući na čuvenu Berninijevu *Ekstazu svete Terize*. Perspektiva pejzaža vodi oko ka centru - pokret koji izražava osećaj uzbuđenja, a u centru, između drveća, uzdiže se kula falusnog oblika. Žile i zrnasta tekstura drveta dodaju utisak kretanja i pojačavaju erotski naboj scene.

Appointed Branka Miliskovića

Branka Milisković:
Appointed
(imenovati,
postaviti na polozaj,
dužnost - trosatni
perfomans)

„Nisam mislila da to ali je interesantan poređenje. U ovom perfomansu sam imala na umu mit o sireni. Kad je sirena na suvom njoj se rep osuši. Morate da je poljeta vodom da biste je ponovo oživeli, a neke teorije kažu da ona mora da bude polivena morskom vodom da bi joj izrasle noge. Pozivam publiku da me poslije vodom da bi mi izrastao rep. Naravno to se neće desi (smeh), ali nikad se ne zna”.

Sagovornica *Danasa* skreće pažnju da je *Sirena* bitna i zbog mita o ženskoj lepoti. „Šta je poenta tog mita sada ako ne sirena? Imaju velike grudi, lepo peva, dugu kosu, a ne može ni da piški ni da kaki. Mene to mnogo luti budući da je svaka obična žena mnogo bolja nego najbolja sirena na svetu. Bitan je i Napulj. Ja taj zalin želim da preplivam zbog sirene Partenope koja je zaštitnica grada Napulja i koja se sa svoje dve sestre bacila u vodu kada Odisej nije čuo njihove pjesme. On ih je ignorisao, sive tri su se ubile. Telo Partenope se navuklo na obalu, tačno tu gde je danas grad Napulj. Želim da preplivam Napuljski zaliv u čast, odnosno, da dokažem da tu rutu može da prepliva bilo koja žena i uopšte ne mora da bude sirena, a niti joj je potreban jedan Odisej da bi potvrdio njeno značenje i postojanje”, konstatuje Marta.

Umetnica je inače polovinu svog dosadašnjeg života proveila u inostranstvu. Deo detinjstva u Izraelu, studirala je u Americi i Italiji gde je i diplomirala slikarstvo tako se njene ne baš nego skulpturu. Uz to je bila i balerina „Uvez sam bila neodlučna između slikarstva i skulpture a bila sam i balerina. Tako sam na kraju došla do perfomansa koji je objedinio sva moja interesovanja i kontakt sa publikom koji mi je trebao“.

Umetnica je inače polovinu svog dosadašnjeg života proveila u inostranstvu. Deo detinjstva u Izraelu, studirala je u Americi i Italiji gde je i

dipomirala slikarstvo tako se njene ne baš nego skulpturu. Uz to je bila i balerina „Uvez sam bila neodlučna između slikarstva i skulpture a bila sam i balerina. Tako sam na kraju došla do perfomansa koji je objedinio sva moja interesovanja i kontakt sa publikom koji mi je trebao“.

A, da Beograd zauzima važno mesto u Martinom životu govore i ove njene reči: „Onde su mi se desile najlepše i najgorje stvari i moj odnos sa Beogradom je uvek bio između ljubavi i mržnje. Mnogo mojih prijatelja koji su stranci su ovde. Nekad me to boli, a nekad mislim da nisam otišla odavde, bila bih uskraćena za širinu koju sam dobila živeti u inostranstvu. Tako da sam negde ja ta sirena koja pokriva opet da se podigne posle ozbiljnog brodoloma pošto se bacila i nasukala u Beogradu, a ne u Napulju i potreblja su mi ta peraja da zaplivam u nove vode. Onde sam sigurna jer se ovde osećam kao kod kuće. Možda je ovaj perfomans način da nešto vratim ovaj sredini da se integrise“.

Ero: Silver Sable Saga (akrilik na platnu, 1999) - ljubaznošću umetnika i Kolekcije Hilger, Beč.

Ero u srebrnom pesku

Ero (Olafsvík, 1932), pravo ime Guðmundur Guðmundsson, jedna je od vodećih ličnosti na međunarodnoj avantgardnoj sceni 1960-ih godina. Njegovo ime se vezuje za novu figuraciju, hepening i novi talas eksperimentalnog filma. Iako se često povezuje sa umetničkim pokretima poput nadrealizma, narativne figuracije ili pop-art-a, njegovo stvaralaštvo se ne može svesti ni na jedan od njih.

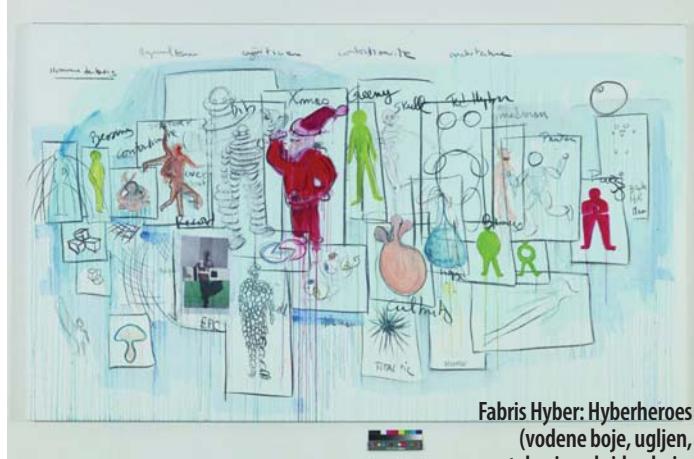
Pre nego što se nastanio u Parizu, 1958, Ero je studirao umetnost u Rejkjaviku, Oslu, Raveni i Franciji. Češki deo života živi u Francuskoj, Tajlandu i Španiji. Prvi put je putovao u SAD 1963, a u SSSR 1965. Ero je izlagao širom sveta; predstavljao je Island na Venecijanskom bijenalu 1986; dobio je brojne grantove i nagrade. Godine 1989.

poklonio je veliku zbirku svojih radova Muzeju umetnosti Rejkjavika.

Sindi Šerman bez naslova

Sindi Šerman (Glen Ridž, Nju Džersi, 1954) smatra se jednom od najuticajnijih umetnika svoje generacije, a proslavila se kasnih 1970-ih godina sa grupom umetnika poznatih kao *Pictures Generation*. Nacionalna galerija portreta u Londonu priprema za 2020. njenu samostalnu izložbu. Retrospektivna izložba u njivoškom MuMo (2012), videna je kasnije u San Francisku, Mineapolisu i Dalasu. Učestvovala je na četiri Venecijanske bijenale, i bila je jedan od kustosa na 55. Bijenal. Pored toga, njen rad je ušao u selekciju pet bijenala *Vitrin*, dva bijenala u Sidneju te *dOCUMENTA* 1983. Dobitnica je *Praemium Imperiale*, nagrade Američke akademije za umetnost i književnost i stipendija Fondacije Makartur i Gugenhajm memorijal.

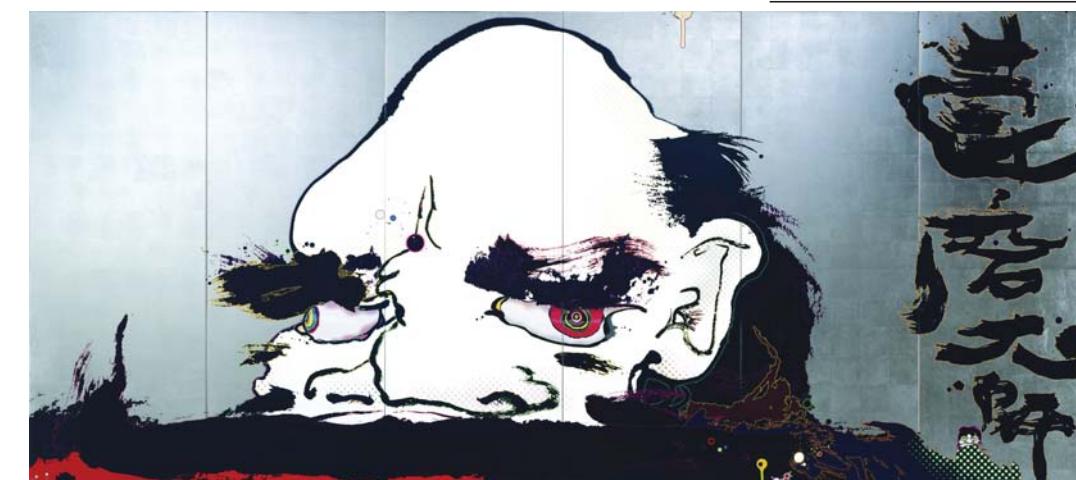
Cindy Sherman: Untitled #562 (štampa na metalu sa sublimacijom boje, 2015)

Fabris Hyber: Hyperheroes (vodene boje, ugljen, pasteline i epoksiđne boje, ulje na platnu, 2017) - ljubaznošću umetnika

od gume, Mišlenko, Božić Bata ili meda Tedliber - deo mog panteona heroja. Već duži niz godina pokušavam sve da ih popšem i da zamislim na koji način bismo mogli da na scenu postavimo te likove. Ova dva rada ujedno su delovi šire liste... neke često zaboravim... kao i mogućnost da ih učinim vidljivim. U pripremi je jedna opera”, kaže Iber.

Murakamijevi „slatki“ likovi

Takashi Murakami: Daruma Veliki (akrilik i list platine na platnu postavljenom na ploču, 2007) - ljubaznošću umetnika (c) Takaši Murakami / Kaikai Kiki Co, Ltd. / Sva prava zadržana

Tela Vladimira Velickovića

Vladimir Velicković (Beograd, 1935) prvi put izlagao je u Beogradu 1951. godine. Završio je Arhitektonski fakultet Univerziteta u Beogradu 1960. Prvu samostalnu izložbu imao je u Muzeju savremene umetnosti. Godine 1965. osvojio je Nagradu Pariskog bijenala. Naredne godine se preselio u Pariz, u kome i dalje živi i radi. Njegova prva samostalna izložba u Parizu održana je u Galerije du Dragon 1967. Godine 1983. imenovan je za profesora na Visokoj nacionalnoj školi likovnih umetnosti u Parizu, i na mestu

Vladimir Velicković: Tela (tuš i akrilik, papir kaširan na platnu, 2004/2005) - ljubaznošću umetnika

predavač ostao je 18 godina. Godine 2009. osnovao je Fond Vladimir Velicković - za crtež, za podršku mladim srpskim umetnicima. Velicković je član SANU, francuske Akademije lepih umetnosti i Makedonske akademije nauka i umetnosti, odlikovan je Ordenom za umetnost i književnost u rangu viteza i Ordenom viteza Legije časti.

Eksperimenti Joko Ono

Joko Ono (Tokio, 1933) vodeća je eksperimentalna i avangardna umetnica. Povezuje se sa konceptualnom umetnošću, performansom, fluksusom i hepernigom 1960-ih godina. Jedna je od retkih žena koje su učestvovale u ovim pokretima, a bila je među prvim umetnicima koji su dovodili u pitanje pojam umetnosti i razbijali tradicionalne granice umetnosti. Izgradila je novu vrstu odnosa sa publikom, pozivajući da je aktivno učestvuje u njenom radu. Takođe, približava dva sveta - orientalni i zapadni kulturu - koji se međusobno proširuju i jačaju neprekidnim inovacijama.

Bila je među predvodnicima konceptualne umetnosti, a već više od pet decenija stvara u oblastima performansa, filmsa, poezije, muzike, književnosti; aktivna u feminističkom pokretu i pokretu za mir, Joko Ono je učinila na nekoliko generacija umetnika, muzičara i kulturnih poslenika širom sveta. U svojoj umetničkoj karijeri istraživala je neverovatno širok spektar medija, stvarajući nove umetničke žanrove - najpoznatiji su takozvani instruktivni radovi kojima se bavi od pedesetih godina prošlog veka do danas. Stalno pomerajući granice različitih medija, opire se kategorizaciji svoje umetničke prakse.

Čuvana je po svojoj mirovnoj inicijativi: prvo po akcijama koje je izvela sa svojim suprugom Džonom Lenonom, *Upstelji za mir* i *Rat je završen (ako to želite)*, a u skorije vreme po *Drveču želja* širom sveta. Godine 2002. ustanovila je bijenalnu nagradu za mir *LenonOno Grant*.

DANIEL i GUNAR KVARAN, kustoski duo 57. Oktobarskog salona

Globalizacija može biti i šansa

Današnji umetnik odbacuje bilo kakvu ideju norme, kategorije, granice... i daje sebi potpunu slobodu za ostvarenje svojih projekata. Kao svoj gazda, umetnik postavlja sopstvena pravila i služi se svime što je umetnost i neumetnost. Uzima ono što hoće u svoje radove i u svoju ideju o umetnosti - kažu za *Danas* Daniel i Gunar B. Kvaran (Danielle & Gunnar B. Kvaran), kustoski duo ovogodišnjeg 57. Oktobarskog salona, koji ove godine traje od 15. septembra do 28. oktobra, a na njemu učestvuje 72 umetnika/ca od čega 20 iz Srbije i regiona.

Prema rečima kustosa, *Čudo kakofonije* metafora je za raznovrsnost koja je glavna karakteristika današnjeg sveta umetnosti.

- Raznovrsnost se odnosi na umetničke generacije, na umetničke jezike i tematike - kažu, dodajući da su se pri izboru trudili da nađu umetnike veoma originalne i sa izrazitim umetničkim profilima.

■ **Da li je koncept „Čudo kakofonije“ iznedrio teme i motive na koje biste želeli da nam ukažete?**

- Kad je reč o temama nema domena estetičkog, društvenog, političkog, istorijskog naučnog, vezanog za životnu sredinu, obrazovnog, kulturološkog, političkog koji je izmakao istraživanju i kritičkom razmatranju umetnika na bijenalu. Oni se prihvataju svake teme. Džon Divola (John Divola) na primer, u svojim crno belim postapokaliptičnim fotografijama, beleži činove razaranja počinjene u jednoj napuštenoj bivšoj američkoj vazduhoplovnoj bazi. Lari Bel (Larry Bell) istražuje interakcije između svetlosti materije i boje u svojim slikama optičkih iluzija *Mirage Paintings*. Magali Reus sa svojim hladnim, preciznim, metalnim skulpturama referiše na pokrete tela i mašine kroz urbani prostor. Margaret Humei (Marguerite Humeau) nadahnuta je praistorijskim vremenom, naučnim i okultnim znanjem radi stvaranja vengerskih mozgova koji imaju moć predviđanja. Dušan Otašević u svojoj novoj skulpturi povlači paralelu između otvorenog sveta renesanse sa svim njenim mogućnostima s jedne strane i našim svetom i njegovim ograničenjima sa druge strane. Umetnička kreativnost se pokazuje veoma raznovrsnom i po izboru tema. Nekoliko radova su potekli iz životnih iskustava umetnika i njihovih reakcija na istorijske događaje. Pitanja pamćenja zajedno sa pitanjima identiteta igraju središnje uloge u radovima nekolicine umetnika. Stanje i predstavljanje žene su u središtu žena umetnica, poput Darije Bajagić i Joko Ono. Religija i duhovnost su srž dobrog broja radova na bijenalu. Sve više i više umetnika integrise u svojim radovima teme vezane za životnu sredinu i pitanja vezana za globalizaciju. Naravno, sama umetnost je važan izvor istraživanja i proveravanja za dobar broj savremenih umetnika.

■ **Da li izložba veliča raznovrsnost zato što je javnost širom sveta neraspoložena prema raznovrsnosti?**

- Današnja globalizacija, po širini i jačini svojih manifestacija, može da izazove neku rezervu i neku uzdržanost kod ljudi i može delovati kao opasna sila pogotovo kad je reč o životnoj sredini, ali globalizacija se takođe može videti i kao jedna prihvaćena stvarnost u mnogim slučajevima i čak kao neka šansa. Iako se globalizacija može smatrati znakom izjednačavanja,

● *Danas* nijedan pokret ili domen, sam za sebe, nije vezan za neki geografski centar, za neko kulturno središte, ne dominira u svetu umetnosti za razliku od onih doba kad su različite umetničke pojave kao što su impresionizam, kubizam, simbolizam, nadrealizam, pop-art, minimalizam, konceptualna umetnost... izvoženi u zemlje na periferiji

Umetnik ne okleva

Daniel i Guran Kvaran u intervjuu za *Danas* podsećaju da se umetničko delo gradi od polazišta u stvarnosti uključujući tehniku i medijum. „U svojoj karijeri umetnik može da istražuje široke mogućnosti postupaka i tehnologija koje može da usvoji i unutar kojih može da se kreće. U svom istraživanju i svom stvaralačkom postupku on neće oklevati da se okruži saradnicima, istraživačima i stručnjacima umetničkih i naučnih disciplina. Umetnik ima priliku da oko sebe stvori jednu privremenu zajednicu čiji se raspored menjavi u zavisnosti od projekta. Savremena umetnost bavi se logikom istiskivanja, otvaranja, neprestanog uzajamnog oplodavanja u čemu počasno mesto zauzimaju hibridne forme i hibridni sistemi“, ističe autorski duo 57. Oktobarskog salona.

DANIEL
I
GURAN
KVARAN

Radeći u svetu savremene umetnosti već godinama imali smo prilike da radimo sa mnogim umetnicima

jednolikosti što ona jeste u mnogim slučajevima, globalizacija takođe može da naglasi raznovrsnost jezika, kultura i umetničkih stvaralaštava. Na ovoj izložbi primamo, manje više, zdravo za gotovo da živimo u svetu velike raznovrsnosti. ■ **Na izložbi će svoje radove izložiti slavni umetnici/ce zvučnih imena. Da li ste saradivali s nekim od njih i ako jeste molila bih vas da ukratko provedete beogradsku publiku kroz osobnosti njihovog opusa kao i da objasnite šta je vas lično privuklo ovim autorima?**

- Radeći u svetu savremene umetnosti već godinama imali smo prilike da radimo sa mnogim umetnicima. Neki od njih su postali više slavni nego drugi. Islandski pop umetnik Ero je sa nama maltene od početka. Prvo kao naš mentor, a onda kao saradnik. Već krajem osamdesetih godina prošlog veka radili smo sa konceptualnim umetnicima i sa osnivačicom umetnosti uputstava Joko Ono. Radili smo sa njom ne samo kao kustosi nego i kao modeli za jednu od njениh najimpresivnijih skulpturalnih instalacija *Ugrožene vrste*. Radili smo sa umetnicima kakav je Lari Bel jedan od izumitelja minimalizma, sa Tomom Saksom (Tom Sachs) koji je izumeo lični vid *brikolaz arta*, sa Sidni Šerman (Sindy Sherman) i njenim visoko originalnim performansima fotografije i pitanjima identiteta. Sa Takašijem Murakamijem (Takashi Murakami), japanskim post-pop umetnikom koji se napaja japskom mangom i koji kritički razmatra globalna pitanja životne sredine, kao i sa Anselmom Kiferom (Anselm Kiefer) koji već dugo istražuje krivicu i sramotu Nemačke u Drugom svetskom ratu i tako stvara jedinstveni odnos između krajnjevnosti i vizuelnih umetnosti.

■ Novinari, pa i neki stručnjaci bili su unekoliko iznenadeni idejom vašeg koncepta budući da kakofonija, višeglase, raznolikost u većini radova na umetničkoj sceni danas i pogotovo u Srbiji predstavljaju „opšte mesto“. Šta je lično uticalo na vas da ponovo otvorite ovu temu?

- Danas nijedan pokret ili domen, sam za sebe, nije vezan za neki geografski centar, za neko kulturno središte, ne dominira u svetu umetnosti za razliku od onih doba kad su različite umetničke pojave kao što su impresionizam, kubizam, simbolizam, nadrealizam, pop-art, minimalizam, konceptualna umetnost... izvoženi u zemlje na periferiji. Tada su te zemlje optužene da su provincijalne. Nekadašnja uspravna hijerarhija zamjenjena je vodoravnom i centri su svugde i nigde. U ovom svetskom prostoru koji ima mnogo centara i koji je egalitan u svojim načelima, svi žanrovi, postupci i načini razmene postoje istovremeno. Oni se napajaju iz lokalnih kultura koji im služe kao spoljašnje odrednice ili izvori. Mora se uvideti da su zapadnjačke ideje o umetnosti sa naglaskom na originalnosti postale univerzalna vrednost. Ipak jasno je da iz te međunarodne pozornice, iz tog međunarodnog domena nije izrastao nijedan zajednički entitet.

PRATEĆI PROGRAM

Razgovori o umetnosti:

Umetnost je naš posao

Ove godine u okviru Oktobarskog salona, 16. septembra od 10 do 14 sati u Dvorani Kulturnog centra Beograda (Kolarčeva 6) održaće se prateći program razgovora na temu *Umetnost je naš posao (Promene i izazovi u savremenom umetničkom okruženju)*.

Razgovori će okupiti umetnike, kustose, art menadžere, galeriste i art kritičare iz Srbije i sveta koji će kroz kratke prezentacije i razgovor s publikom ponuditi svoje viđenje današnjih svetskih kretanja na tržištu umetnosti, ispitujući različite aspekte kao što su: kontekstualizacija, eventizacija, monetizacija, festivalizacija, komunikacija i promocija umetnosti.

U programu *Umetnost je naš posao* učestvovale će Gunar Kvaran, jedan od ovogodišnjih kustosa Oktobarskog salona, kustos Muzeja savremene umetnosti u Oslu, Fabris Iber - umetnik iz Francuske, učesnik Oktobarskog salona, Srđan Šaper - vlasnik galerije Novembar u Beogradu, Nina Lalić - brend strateg i kolecionar moderne srpske umetnosti iz San Franciska, Tom Saks - umetnik iz SAD, učesnik Oktobarskog salona i Aleksandra Lazar - direktor i kustos galerije Drina u Beogradu. Moderatorica razgovora je Milena Trobožić Garfield.

U drugom delu programa kritičarka Dženifer Rajzer iz San Franciska, jedna od članica rukovodećeg tima Burning Man i autorka knjige Burning Man, Art on Fire, govoriće o genezi fenomena Burning Man. Kad je 1990-ih godina prebačen sa plaže u San Francisku u pustinju u Nevadi, ovaj popularni umetnički događaj izrastao je u globalno prepoznatljiv umetnički pokret koji posećuje stotine hiljada ljudi kao i neki od najuticajnijih predstavnika nove tehnologije iz Silikonske doline.

Posle prve muzejske prezentacije u galeriji Remnik, u okviru Smitsonijan muzeja u Vašingtonu u junu ove godine, fenomen „Burning Man“, najvećeg umetničkog pokreta u svetu, biće predstavljen i beogradskoj publici ovogodišnjeg 57. Oktobarskog salona.

Hibridna slika 72 umetnika Oktobarca

Vizuelni identitet ovogodišnjeg, 57. Oktobarskog salona - Čudo kakofonije osmisila je agencija New Moment, a čini ga hibridna slika sastavljena od 72 segmenta portreta umetnika. Pristup

dizajnera bio je da vizuel tretira kao inovativni umetnički rad koji ima svoju priču, interakciju sa publikom, multimedijalni karakter i mogućnost prikazivanja kroz sve kanale komunikacije.